

Konstantin
Korcinski

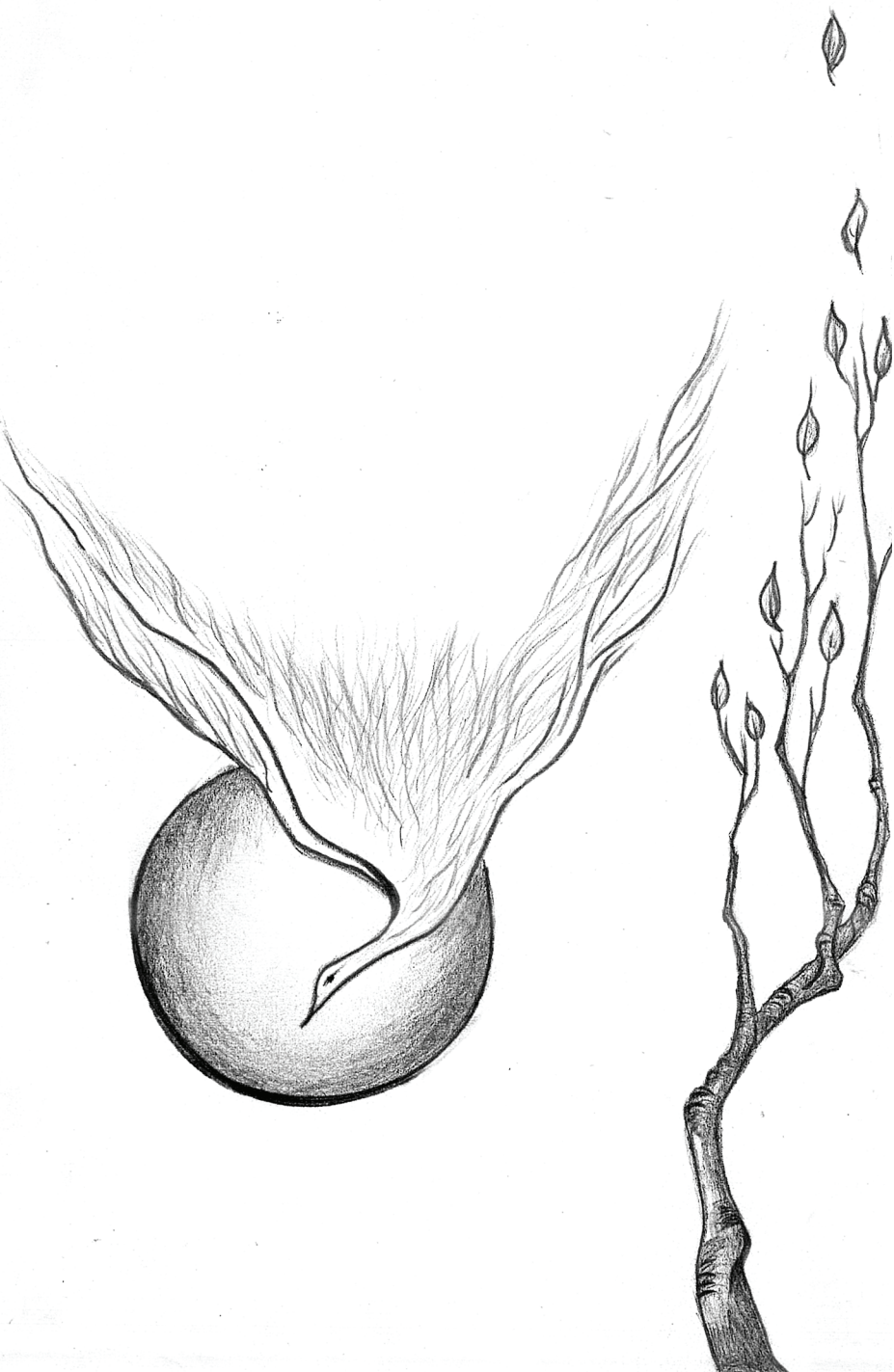
Când zeii dorm

Cuprins

Despre dragoste și poezie în creația Korcinskiană · 5
Când zeii dorm · 8
Călugărul · 10
Mănăstirea · 11
Ochii tăi · 13
Timpul · 14
Te iubesc... cum nu cred · 15
O, tu, balalaică · 16
O dragoste de-o viață · 17
Vai de capul meu · 18
Am fost acolo · 19
Amintiri care dor · 20
Ploaia · 21
Decembrie în munții Pirin · 22
O lacrimă · 23
Pădurea · 24
Ultimul dans · 25
Statuia · 28
Punct și virgulă · 29
Drum pustiu · 30
Vorbe · 31
Vino iubito · 32
Lângă mine · 33
Fiori · 34
Toamna mea · 35
Apoi · 36
Despre fericire · 37
Privim marea · 38
Despre iubire · 40
Câmpul cu trifoi · 41

Noapte bună...	42
Hai să dansăm...	43
Spune-mi	44
Pași de dans	45
Tăcerea	46
Lenea	47
Dragoste pe Don	48
Întind mâna	49
Descântec	50
Mergi mai departe...	51
Floarea de cireș	52
Punct și virgulă	53
Înveșnicire	54
Despre nimic	56
Nu-ți voi spune	57
Eu sunt	58
Eu cu mine	59
Din când în când, noi ne vedem	60
Jucărele pentru suflet	61
Zbor	62
Vino!!!	63
Cad stele	64
Vino să dansezi	66
Omu' cu probleme	
(dragoste de cartier)	67
Dorințe	68
Cât aș vrea	69
Buzele tale	70
Ciudat...	71
Întrebări	72
Cad stele	73
Cercul de foc	74
Aur și nisip	75

Prietene... · 76
Vesellie · 77
Uși · 78
Umărul · 79
Tu · 80
Trimite-mi, Toamnă... · 81
Te voi iubi · 82
Zâmbet · 83
Of, dragoste · 84
Lasă-ți fruntea · 85
Dans în doi · 86
O frunză · 88
Tăcere · 89
Singurătatea florii de cireș · 90
Pașii mei · 91
Suflet pustiu · 92
Stau pe un scaun · 93
Aș vrea · 94
Cât aș vrea · 95
Înțelepciune · 97
Trandafirul · 98
Oare · 100
Merg mamă, merg · 101
Și-a venit o toamnă... · 102

Mănăstirea

Furtuna urlă-n munți și brazii încovoiaie
Se zbat de nori fuioare pe ceru-ntunecat,
Se rup de năpustire ca taurii-n-noroaie,
Geme și smulge vântul, copacii din Arbat.

Pe creste umbra negurește jur împrejur,
Palida rază de lumină tremurândă,
Ca o potecă înspre sufletul cel pur,
E Casa Domnului, din piatră făurită.

Împing la ușa grea, bătută-n fier și ținte
E-atât de cald, iar înăuntru totu-i bun
În liniște și bunătatea mă cuprinde,
Sunt obosit de griji, sunt obosit de drum.

Sub Biblia-negrită de vremuri petrecute
Candela vieții arde lumină pâlpâită
M-așez tăcut în strana cu brațe șlefuite,
De mâinile muncite, răsfrânte-n dor și rugă.

Cu liniștea la tâmple și fruntea rezemată
Mă las cuprins de cuget în tihna cea adâncă.
Mi-s ochii-nchiși, dar mintea neconținut chemată,
Spre culmile de pace, voi fi și eu o stâncă.

Tăcere e în suflet și pacea mă cuprinde
Umbra mi se-mpletește cu a umbrelor coloane,
Istoria, chiar timpul prăvale peste mine,
Orele curg încete, sfioase și domoale.

Îmbrățișez Cuvântul, o candelă aprinsă
Cu raza-i liniștită ce-aduce bucurii,
Îți mulțumesc, oh, Doamne, de Calea necuprinsă,
De Casa Sfânta-n care, Tu m-ai adăpostit.

Ochii tăi

Ochii tăi, cereri de timp uitate,
Cărbune pe o coală de hârtie
Mă cheamă, amarnic mă împing din spate
Să vin la tine și îmi cer, iubire ca să fie.

Te-am întâlnit când timpul s-a oprit în loc
Trecând prin viața cotidiană
Am avut și dor, dar și noroc,
Te-am întâlnit acum și-odinioară.

Prin ninsul timpului trecut,
Pe când eram un el și-o ea,
Te-am căutat, dar să renunț nu am putut
Chemarea ta era chemarea mea.

Străfulgerări în negura profundă
Gânduri întretăiate, pași în necunoscut,
Durerea de a vrea, nimic să o ascundă,
Mi te-a adus, ne-a dat un început.

Timpul

Când timpul fuge
trecând pe lângă noi,
vedem lucruri importante
din viață
pe care le pierdem amândoi.
Niciodată nu vor reveni.
Ah, dacă aș ști,
dacă aș putea,
să fiu precum timpul...
Înțelept în înțelepciunea lui.
Să știu să pășesc,
fără a privi înapoi.
Aștept viitorul
să-mi arate alte povești,
peste care aș trece
fără păreri de rău.
Să fiu invitat în propria-mi viață,
ce se petrece arzând în tăcere.
Dar, sunt un om ce trece
prin vârtoarea vieții
supus greșelii,
părerii de rău.

Te iubesc... cum nu cred

Te iubesc cum nimeni nu te-a iubit
și zâmbetul ți-l trec prin ochii mei
alerg în lume cu inima ta
cântând lângă a mea.
Dar nu știu, dacă tu știi
Dar nu știu, dacă tu vei iubi
Dar nu știu, dacă te va durea
Când inima mea va tăcea...
Când speranța vieții,
dragostea și durerea
vor fi învinse...
Oare, te va durea când eu
plecat departe...
nu voi putea da un răspuns
durerii mele?

O, tu, balalaică

Cântă-mi, mică balalaică,
Șoptind ușor și tremurat,
De stepa-ntinsă și de cai,
De vântul nebunatic ce îmi zburdă-n plete.

Tu balalaică, ai strunele nervoase
Mă faci să joc, să-mi fie dor, să plâng,
Pe Maruska să pot s-o strâng în brațe,
Și amândoi să alergăm prin cârâng.

Să spintec stepa în galop nebun,
Cu soarele în față și pleata răvășită,
Să-mi stâmpăr setea la izvorul bun,
Alerg spre casă prin stepa pustiită.

Să-mi cânti și-atunci când n-oi mai fi,
În somnul lin și așezat în dor,
La umbra fagului înalt te-oi auzi,
Șoptind în taină lângă recele izvor.

O dragoste de-o viață

Un pictor a pictat o fată
Zilnic privind-o, s-a-ndrăgostit de ea
Zilnic făcând-o să zâmbescă
Da feței sale tentă de umbre și lumini.

Până-ntr-o zi, privind-o mai atent,
Pe pânza încărcată de culoare,
Privea la el o hârcă-ntunecată.
A-mbătrânit frumoasa fată...

Când el, voia s-arate mai sublim.
Privindu-se-n oglindă și-a văzut destinul
Un pictor... un bătrân ce în a lui iubire
Cu fata de pe pânză a îmbătrânit.

Vai de capul meu

Inima mi-e fiartă rău și visez la stele
Încerc să dorm, dar gândul îmi fuge doar la ea
Mă frământ și zac și gem, mi-s toate rele
Of! Doamne, ce-ai făcut cu viața mea?

Merg la babe prin vecini, sar pârleazu'
Să-mi dea în bobi, cu jar nestins
În apă ne-ncepută
Să se ducă, să se-ascundă, să scap necazu'
Care viața-mi chinuie și mă frământă.

Joacă babele în bățatură-n miez de noapte
Bolborosind la vrăji cu barba tremurândă,
Se ascunde tot, trosnesc copaci,
vorbele-s șoapte,
Degeaba... zace inima, suspin cu ea flămândă.

La patru sate după deal stă baba Marghioala
Știută-n solomonări și vrăji cu sânge de cocoș,
M-am dus la ea să-mi taie vraja,
să-mi alunge boala,
Dar 'geaba cântă baba și dă cu jar pe jos.

Plec nebun pe drumuri, toate mi se-nchid
Jale las în urmă, durerea o iau cu mine
Tot ce am în față parcă e un zid,
Vai de capul meu sărman, creștine!

Am fost acolo

Am fost acolo unde timpul anilor căzuți
Sunt cât un munte de iubire, ură și mistere
Istorie a timpului trecut și-a pașilor pierduți,
Credințe în zei, în vise și durere.

Gândurile mele se vor contopi cu ale lor
Pe treapta veche, de marmură tocită,
Sunt gânduri ce trăiesc, gânduri ce mor,
Mereu noi pentru lumea asta învechită.

Mâna-mi atinge coloane de timp și uitare
Unde în timpuri străvechi, alte mâini atingeau
Doar șoapta vântului mă scoate din visare,
Din vremi trecute ce la mine ajungeau.

Ascult vântul printre coloane de marmură albă
Cu-aceeași șoaptă de mii de ani, același gând,
Perdeaua timpului de mătase dalbă
Coboară încet, peste al istoriei nimb.

Amintiri care dor

- Amintirile dor?
- Dor.
- Ai plâns?
- Am plâns.
- Ai trecut mai departe?
- Nu.

Viața-i precum o carte,
Trece o zi, întorci o filă
Slovele se duc departe
Întorc pagina, îmi este milă.

Capitole întregi sunt prefăcute-n scrum
Se-nchid sau le-nchid eu
Când se termină fără vreun cuvânt,
Trist, cu păreri de rău.

Cad lacrimi amare precum jarul
Găurind fragila filă a vieții,
Capitole întregi rămân cu-amarul
Ochii înlăcrimați pradă cad tristeții.

Privesc copertile de plumb topit
A cărți-nchise prea devreme
Ce are sigiliul timpului oprit
Inutil întrebări, timp pierdut, dileme.